

Áprilisi programjaink

dátum	időpont	esemény
Ápr.1.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet, úrvacsora
	17.00	Istentisztelet
Ápr.6.	18.00	Nagypénteki istentisztelet
Ápr.7.	délelőtt	Börtönszolgálat
	12.30	Foltvarró-kör
	15.00	Törekvők órája
	16.00	Ifjúsági istentisztelet
Ápr.8.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet
	17.00	Istentisztelet
Ápr.13.	18.00	Istentisztelet
Ápr.14.	16.00	Ifjúsági istentisztelet
Ápr.15.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet, gyülekezeti tanácskozás
	17.00	Istentisztelet
Ápr.16.	17.00	Bibliakör
Ápr.20.	18.00	Istentisztelet
Ápr.21.	15.00	Törekvők órája
	16.00	Ifjúsági istentisztelet
Ápr.22.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet
	17.00	Istentisztelet
Ápr.23.	17.00	Bibliakör
Ápr.27.	18.00	Istentisztelet
Ápr.28.	15.00	Törekvők órája
	16.00	Ifjúsági istentisztelet
Ápr.29.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet
	17.00	Istentisztelet

A programokban, időpontokban változás lehetséges!

A hónap aranymondása: A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. ApCsel 17:30

A hónap imádsága: Drága Úr Jézus Krisztus! Szükségem van Rád. Köszönöm végtelen szeretetedet, jóindulatodat, mellyel vagy felém. Köszönöm, hogy értem is vállaltad a keresztet, hogy nekem már ne kelljen a bűneim miatt a pokolra jutnom. Nem az érdemeimért, csupán kegyelemből van üdvösségem, a Te megváltó munkád által. Köszönöm a húsvétot, köszönöm a feltámadás örömhírét. Köszönöm, hogy megváltottad az életemet. Köszönöm, hogy élsz és életem része vagy. Bár mások is átélhetnék a Te szabadtásodat!

Menjete be kapuin hálaadással...

100. zsoltár

**A SOLTVADKERTI BAPTISTA GYÜLEKEZET LAPJA
2012. ÁPRILIS**

Hogyan ismerem meg, hogy mi az Isten akarata?

„A Sátán eltávozott az Úr színe elől, és megverte Jóbót rosszindulattal fekélyekkel tetőtől talpig. Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. A felesége ezt mondta neki: Még most is kitaróan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent és halj meg! De ő így felelt neki: Ugy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával” (Jób 2:7-10)

Az egyik mód a Bibliát olvasva - Ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében. Jn 20,31 Ha hiszünk a Biblia Istenében, és nem azt a tévtanítást tesszük a magunkévá, hogy ma már ezek elavult dolgok, nem érvényesek, vagy énrám ez nem vonatkozik... A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Két embert állít elénk az Ige: a jó férjet, és a rossz asszonyt. Jób felesége egy rettenetes mondatot mond: *"Átkozd meg az Istent, és halj meg!"*

Nem volt ő rossz abban az értelemben, ahogyan mi értjük a rosszat. Nyilvánvalóan együtt szenvedett a férjével. Nem tudom, voltatok-e már úgy emberekkel kapcsolatban, hogy úgy gondoltátok, mennyivel jobb volna neki, ha meghalna, mert vége lenne a szenvedésének. Rettenetes, amikor valakit szeret az ember, és látja, hogy pokolian szenved.

Az egykori budapesti szomszédunknak levágták a lábát, majd a másikat is, ezután meg is vakult. Megváltás volt neki a halál – vigasztalták az özvegyet. Vigyázatok barátaim, a halál nem megváltás! A pokol is elkezdődik itt a földi életben, nem csak a mennyország – és a halál után csak kiteljesedik a pokol. Ha itt Isten nélkül él valaki, a halállal nem a megváltás jön el a számára, hanem a pokol teljeseedik ki neki, a rettentő kín, Isten nélküli lét, ami ráadásul örökké tart. **Tehát a halál nem megváltás, a megváltás Jézus keresztdozatának és feltámadásának a hittel való elfogadása,** az hogy érvényesnek tartom magamra nézve – annyira, hogy Jézus tanítása határozza meg ezután az életemet.

Rettenetes a mondat, amit Jób felesége mond: *"Átkozd meg az Istent!"* A feleség Istent okolta azért, ami a férjével történt. Hányszor volt már bennünk is ott a kérdés, hogy miért engedi ezt meg az Isten?! Talán saját életünkben, gyermekeinkkel, másokkal kapcsolatban is ott volt bennünk, hogy van-e egyáltalán Isten, ha ilyen csapások jönnek, és ilyen szenvedések?

Valami ilyet mondott a feleség, hogy hagyj már abba ezt az istenimádatot! Nem értem az egészet, miért van így, nem értem az Istent, miért adja a csapásokat, nehézségeket.

Jób Isten szerint volt feddhetetlen ember. Az Ige mondja el: *"Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülölő."* (Károli) Ez az ember egy bűnös világ közepette próbál igazán Istennek élni, és mégis jönnek a csapások.

Lehet, mi is úgy vagyunk sok mindennel, hogy miért van úgy, hogy emberek nyugodtan élnek a bűnben, és nincsen semmi bajuk. Akik pedig Isten útján járnak, sokszor szenvednek. Miért kell meghalni, akinek gyermekei vannak, miért nem tud már meghalni az, akinek nincs kedve élni. Tele van az ember szíve mértékkel. Ez az asszony is így lehetett, amikor azt mondta, hogy ne légy már ilyen kegyes, ilyen imádkozó, halj meg! Jób válaszul azt mondja a feleségének: „*Úgy beszélj te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni!*” Nem értette. Talán nekünk is ezt kell hogy mondja most az Úr, hogy nem vagy értelmes ember! Olyan világos Isten cselekvése, csak ahhoz meg kell Őt ismerni. Jób szerette Istent, csak nehéz volt elviselni azt, ami vele történt.

Amikor a három barát megtudta, mi van Jóbba, elmentek hozzá, hogy vigasztalják. Megláták Jób, „nem ismerték meg, annyira eltorzult a szenvedések közepette. Leültek oda mellé, és hét napig nem szóltak semmit. Milyen nagy dolog ez! Annyira együtt éreztek vele, hogy nem tudtak szóhoz jutni? A barátok hét nap után kezdtek el beszélni.

A feleség nem értette Jób szenvedését, és Istent okolta. Aztán jöttek a barátok, ők sem értették, és Jób, okolták. Ha végigolvassuk Jób könyvét, megláthatjuk, hogy folyton a bűneit keresik. Rágalmazzák, hogy ilyen voltál, olyan voltál, ezt tetted, azt tetted.

És Jób egyre keserűbb lesz, egyszer csak azt mondja, hogy szép kis barátok vagytok! Nem vigasztaltok, csak szidtok. Hát nem volt igazuk? Nem azt kell-e meglátni, ha az ember bajban van, hogy miért került bele? Nem azt kell-e megérteni, hogy méltó büntetését veszem a bűneimnek? Egyikük sem érti. A feleség Istent, a barátok Jób, okolják, és ebből nem lesz semmi jó. Jób egyre inkább megkeseredik, szívében elszakad a barátaitól.

Vajon valóban olyan feddhetetlen volt ez a Jób? Így olvassuk a 3. részben: „*Ezután megátkozta születése napját... Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant!*” (Jób 3,1-3)

Ez a kegyes, komoly ember ilyen módon kezd beszélni?! Átélték-e már, hogy mi mindent tud kihozni a szenvedés az emberből? Megdöbbentő dolgokat mond később is, Isten ellen, a szenvedése ellen, mert ő sem érti. A végén ő is azt mondja: *Bár haltam volna meg!* De meghalni sem tudok, élni sem tudok, csak szenvedni. Olyan megdöbbentő az egész történet.

Akik az Úrral járnak, gondoljanak egy kicsit arra, hogy a nehézség mi mindent hoz ki egy emberből. Olyan, mintha egy présbe kerülne az ember, és kijönnek a legelrejtettebb dolgok.

A Jób könyve végén olvassuk, Elifáznak mondja Isten: *"Haragom felgerjedi ellened, és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób."* (Károli Jób 42,7). Azután, amit Jób Isten szemébe mondott: Gyönyörködsz abban, hogy most így szenvedek? Ennek ellenére az Úr azt mondja: *"Az én szolgám, Jób."*

Tudod, mit szeretett az Úr Jóbban? Az őszinteségét! Isten tőlünk egyet vár, hogy minden körülmények között, minden helyzetben legyünk őszinték. A képmutatást nem bírja. Isten a farizeusokkal nem tudott mit kezdeni. Jézus is csak annyit mondott rájuk: "Jaj néktek!" Más mutattok, mint ami van. Isten előtt utálatos a képmutatás.

Attól félek, nemcsak embereknek, hanem Istennek is megjártsszuk magunkat. Mondjuk, hogy mennyire szeretjük Istent.

Pedig Nem igaz! Magadat szereted, a bűnt szereted. Hát szeretet az, ami ilyen keveset törődik Istennel? Amiért nem hallgatsz Rá? Mennyi szenvedést okoztál már Neki?

Amikor olvasom Jób könyvét, azon gondolkodom, hogy volt szabad ilyeneket mondania Jób, és nem haragszik rá Isten. Jób azt mondja, ami a szívében van.

Nem volt ez az asszony önmagában gonosz, vagy rossz, csak nem értette Istent. Nem értette, hogy mi miért történik, nem ismerte igazán Istent Jézus által.

Aki egyszer a kereszttel látta, kezdi ismerni azt a szeretetet, ami Jézusban megjelent. Ha valami olyat akarsz mondani, amit rettenetes kimondani, mondd ki legalább csendben a szívedben, hogy az Úr hallhassa, mert igaz szolgájának nevezi azt az embert, aki meri kiönteni szívét előtte.

A gonosz asszony, aki nem értette Jób szenvedését, és vádolta Istent, ezzel majdnem istentagadóvá tette őt is. A gonosz barátok vádolták Jób, - mert egyik sem értette és nem ismerte meg Istent.

Láthattuk őket, és közben a jó férjet, a jó férfit. Kiderül, hogy Jób vétlen volt-e? Jézus megmondja: "Senki sem jó, csak egy, az Isten." (Mt 19,17 Károli). Nincs jó ember ezen a földön. Jób, is sok minden kiderült menet közben.

Ez az egész élet érthetetlen? Mit akar Isten a nehézségekkel, szenvedésekkel? Talán itt is folyik benned ez a belső harc?? Vádolod a körülötted élőket, mint Ádám Évát, és ezzel máris Istent vádolja: Te adtad mellém!

Jób is vádolja Istent, vádolja a barátait, és védekezik.

Több részen keresztül, amit Jób, hallunk, semmi más, csak védekezés. Mindig újra és újra igazolja magát. Nem akartam, tévedtek, nem ismertek. Mennyi fáradság kell a védekezéshez. Isten ezzel vádol most minket, mint barátot, vagy mint férjet, hogy nem vagyunk mások számára magyarázó angyal. Ember nem értheti a maga sorsát, ha nincsen magyarázó angyal. Annyit jelent, van valaki, aki meg tudja magyarázni az embernek a nyomorúságát, bűneit. Jób könyve 33. része beszél erről. Nekünk senki nem tudja megmagyarázni, csak Istennek egy követe. Angyal annyit jelent: követ. Egy földi ember is lehet magyarázó angyal, aki egyszer megértette Isten szeretetét, megértette a kereszttel, átélte a kereszttel csodáját, az attól kezdve magyarázó angyallá lett. Megértette Isten szeretetét, és az ember bűnét, és ahogyan a kettő összeütközik a kereszttel.

Jób a végére jut mindennek, mert Isten küldött egy embert, aki meg tudta magyarázni. Akkor elkezdett érteni és látni. Mi hisszük, hogy vannak itt olyan emberek, akikhez segítségért lehet menni. Akinek Isten világosságot adott arra, hogy a kérdéseidre választ kaphatsz. Istennek vannak követői ezen a földön, akik megértették, átérték, mi történt a kereszttel, és Jézus áldozatáért szabadulást kaptak.

Jóbhoz elment egyik barátja, Elihu, és az kezd vele beszélni. Elmondja itt, hogy az ember hogyan megy tönkre. **„Miért pereltél vele, hogy egyetlen szóra sem ad választ? Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek vele. Álomban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvőhelyén szendereg, akkor ad kijelentést az embernek, és intelmeire pecsétet tesz. Így téríti el az embert a rossz cselekedettől, és így óvja meg az embert a kevélységtől. Így akarja megőrizni lelkét a sírtól, és életét, hogy ne dőlje át fegyver. Így fegyelmezi fekvőhelyén fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával. Megutáltatja vele az ételt, lelkével kedvenc eledelét. Húsa lesoványodik, alig látható, azelőtt nem látható csontjai kiállnak. Közeledik lelke a sírgödörhöz és élete a halottakhoz. Ha van mellette egy angyal a sok közül, aki közvetítőként melléáll, és megmondja az embernek kötelességét, (Jób 33,13-23).** Nem tudom, találkozott-e már magyarázó angyallal? Jó volna, ha ezen a héten találkozna, és el tudná igazán mondani dolgaidat. Ha valaki ma úgy érzi, hogy Isten beszélt vele, akkor keressél meg valakit, akiről tudod már, hogy az Úr Jézusé – Mondd el neki, hogy beszélt hozzám ma az Isten és szeretnék az Ő oltalma alatt élni.

Akkor könyörül rajta Isten, és ezt mondja: *Váltsd ki, hogy ne jusson a sírba, elfogadom a váltságdíjat!*" (24.vers).

Ez a magyarázó angyalok üzenete, hogy a bűneidért, -(amik világos, hogy vannak, - az egész hazug életed bűn, az egész képmutatásod bűn) váltságot lehet találni! Van Megváltó!

Olyan vagy, amilyen vagy. Igaz, hogy mindent megérdemeltél, ami történt, még sokkal többet is, de Isten váltságdíjat talált az Ő Egyszülött Fiában, Jézus Krisztusban!!!

Isten, amikor elküldte Jézust, megmondta Neki, hogy miért küldi erre a földre. És Jézus vállalkozott rá. Ne gondoljátok, hogy Jézus nem tudatosan vállalta a megváltás szerepét. Amikor Isten elmondta, hogy mire hívja, azt mondta: „*Íme, itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat.*” (Zsid 10,9). Tudta, hogy mire küldi Isten, tudta, hogy mi vár Rá, és mégis vállalta!

"Váltságdíjat találtam." Így mondja tovább az Ige: "Akkor teste fiatal, erőtlől duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. Imádkozik Istenhez, és Ő kegyelmébe veszi, hogy az Ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát." (Jób 33,25-26 Károli). Egy nagy fordulat! Egy óriási fordulat!

Isten erről a fordulatról beszél, ami megtörténhet veled is.

Kérdezd az Urat - Ki vagyok a szemedben, kinek látsz engem, és mutasd meg, kicsoda Jézus.

Ha ma, nem találsz váltságdíjat, akkor hiába voltál itt. Akkor visszamész a saját nyomorúságodba. Nem tudjuk, mi az, ami még előtted van, ami még rád vár.

Ha megtörténik a fordulat, akkor már tudod, hogy mi az, ami előtted van.

Akkor a pokolból a mennybe, a kárhozatból az üdvösségre, a halálból az életre jutsz. *"Váltságdíjat találtam!"*

Találkoztál-e már Jézussal, mint a te Megváltóddal? Találkoztál-e már vele úgy, mint a te Szabadítóddal? Hoztad-e már az életedet elé, úgy ahogy vagy? Kicsi bűn – nagy bűn; kevésbé szegyeteljes bűn – szegyeteljes bűn, nem számít, úgy szeretném, ha jönnél ma Hozzá.

S mondanád azt, Jézus köszönöm, hogy Te vagy a Váltságdíj, Te vagy az Ajtó. Köszönöm, hogy megnyílt előttem a Te igéd, hogy hívsz – vársz az átszegzett kezeiddel engem is magadhoz. Jövök Úr Jézus a félelmeimmel, a bűneimmel, a vélt jóságaimmal, nem akarok kimaradni a Te országodból. Nem akarok lemaradni, az idő sürget, jövök, jövök.

Nem tudom? hogy lesz –e még 2015? Nem tudom, hogy nem jön-e vissza Jézus addig? Nem tudom, hogy fogsz-e élni akkor? De egy dolgot tudok, ma Jézus hív és vár téged. Mondd ezt neki: Uram jövök hozzád, könyörül rajtam, bocsáss meg, tisztíts meg, fogadj a Te gyermekeddé. Amíg nem tudsz a keresztnél úgy megállni, hogy értem halt meg Jézus, addig nem oldódik meg az életed. Ez az életforduló, ahol a gonosz emberből, új ember lehet.

Kelédi Géza

Látta a listát

(Részlet Max Lucado: 3,16: A remény számai című írásából)

Jézus... - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. (Zsidók 12,2)

Jöjj velem a Golgotára! Nézd, ahogy a katonák a földre taszítják az Ácsot, és a gerendákra feszítik a kezét! Az egyik a térdével szorítja le az alkart, és egy szöveget helyez a kezére. Jézus odafordítja a fejét, amikor a katona ütésre lendíti a kalapácsot.

Jézus ne tudta volna megállítani? A bicepsze megfeszítésével, öklének összeszorításával ellenállhatott volna. Nem ezek a kezek csendesítették le a tengert? Nem ezek hívták elő a halottat?

De az ököl nem szorul össze... és semmi sem szakítja félbe a mozdulatot.

Lendül a kalapács, felszakad a bőr, kiserken a vér, és aztán ömleni kezd. Felmerül a kérdés: Miért? Miért nem állt ellen?

„Mert szeretett minket” — hangzik a válasz. Így igaz, és ez egy gyönyörű igazság! De azt kell mondanom, hogy csak részleges igazság. Van még más oka is: valamit látott ott, ami miatt feltétlenül maradni akart. Ahogy a katona leszorította a kezét, Jézus oldalra fordította a fejét, és arcát a gerendán nyugtatva látott valamit.

Egy kalapácsot? Igen. Egy szöveget? Igen. A katona kezét? Azt is.

Azonban mást is látott: a keze és a gerenda között volt egy lista, egy hosszú lista. A hibáink szerepeltek rajta: piszkos vágyaink, hazugságaink, kapzsi pillanataink és tékozló éveink. A bűneink listája.

Tavalyi rossz döntéseink, múlt heti rossz hozzáállásunk. Ott állt a bűneid hosszú listája, fényes nappal, hogy jól láthassa az egész menny!

Jézus látta a listát! Tudta, hogy azoknak a bűnöknek az ára a halál. Tudta, hogy a te bűneidről van szó, és mivel nem bírta elviselni annak gondolatát, hogy nélkülöd kelljen töltenie az örökkévalóságot, a szöveget választotta!

Kérd bocsánatát, és vele élhetsz örökre!

A keresztnél

elbeszélés

A keresztnél az udvaron állott... drótkerítés védte a kis virágoskertet körülötte és pléh Krisztus ábrázolta a szenvedőt, az igazit, akit átszegtek gonosz kezek.

Nekem mindig csodálatos volt ez a kép: egy ártatlan, aki szenved. Csodálatos volt az is, hogy nagy ünnepeken ájtatos hívek gyülekeztek a feszület köré és buzgó zsolozsmát zengtek térdén állva. Ott volt ilyenkor a környék összes szegénye és megfáradottja. Az öreg Jancsi bácsi volt az előénekes. Borízű hangja valamikor szép lehetett, amikor még lovon járt be a kocsmaszobába. Történetünk idején azonban már csak árnyéka volt a réginek.

A keresztnél az iskolaudvaron állott és a nap melegen sütött. A természet zsendült, friss füllatot hozott a tavaszi szellő. Azt hiszem, a születésnapomat ünnepelte a verőfény és a zöldellő vetés egyaránt.

Vidám hangulatban voltam, mint minden születésnapomon. Egyszer csak, hogy valamit csináljak, felkaptam egy salakdarabot és elhajítottam. A pléh nagyot koppant... Ijedt arccal bámultam a hang felé: a feszületet találtam el.

Először megijedtem, de aztán eszembe jutott mindaz a keserűség, amit a kereszt ácsoló hóhérokkal szemben éreztem, akik ártatlanokat kínoznak. Hányszor volt azóta is ugyanaz az érzésem. A feszület személyesítette most meg — többé már nem a Megváltót - a galádságot és elkezdtem célozni a szegek helyét. Kipp-kopp... kipp-kopp... Eltűnt előlem minden, csak a borzasztó igazságtalanság maradt meg bennem. Kipp-kopp... kipp-kopp...

— A Mikó Dezső megdobta a keresztet! Tanító úr, a Mikó megdobta a keresztet — kiáltotta el magát egy osztálytársam. Összecsődült az iskola, a tanító úr és én megsemmisülve álltam, kétségbeesve, csalódva és kiábrándulva... Így bosszuljon meg hát az ember egy igazságtalanságot.

Nem ellenkeztem a vallatásnál, nem tagadtam a tényt, sőt azt hajtogattam, hogy nem rosszakaratból, sőt egyenesen jó szándékból tettem. Az ártatlanságomat hangoztattam, csakhogy nálam is ártatlanabbnak kellett volna lenni annak, aki elhitte.

Megkezdődött a vizsgálat. Tanúkihallgatások, erőltetett magyarázgatások, hogy mi volt a felháborító keresztgyalázás indítókoka. Persze, hogy felekezetieskedés, a nazarénus baptistaság, melyről olyan szép verset tudtak a társaim közül egyesek: „nazarénus baptista, nincsen neki Krisztusa, csak pár rongyos papucs, ebben jár a templomba”.

—Mit érdemel az a bűnös stb. stb. — kérdezte a hallatlan vallásgyalázáson felháborodott tanítóm.

— Négy körmös a javából, azonnali hatállyal. Ettől kezdve négy hónapig senki sem szólhat velem. Lecke kihallgatói tiszteltől megfosztottak. Ugyanis az volt a szokás, hogy egy-egy jó tanuló hallgatta ki az osztályt reggel és az ő ellenjegyzése, a cím fölé írt t igazolta, hogy az illető tudta. Ez papír egyest eredményezett, ami viszont megfelelő számban első helyet jelenthetett.

Az eset hírért megvitték az édesanyámnak... Hazavánszorogtam. Reggel még én voltam az iskola legnépszerűbb embere, délben pedig elkerültek a legjobb barátaim, mint egy bélpoklost.

A várt házi áldást nem kaptam meg, mert zokogva, sírva hajtogattam, hogy nem akartam rosszat. De azt meg édesanyámtól tanultam, hogy a keresztet nem kell imádnunk, csak az Úr Jézust, de őt sem pléhből. Mi hát a bűnöm, mi az, ami egyszerre tönkretette születésnapom boldogságát, gyermekségem ártatlanságát és ifjú szívem ideáit?!

Azóta már rájöttem, hogy sok mindent nem értünk meg, mert még gyermekek, naivak vagyunk hozzá. Ez csalódást okoz, de a tragikum abban van, hogy később meg azért nem értünk meg dolgokat, mivel azok túl gyerekesek a mi magas lelkeségünknek, csalódott kiábrándultságunknak.

És én éltem, tanultam, elmélkedtem, nem panaszkodtam senkinek, mi fáj, mint már annyiszor azóta, de a szívemből valami kihalt: a jobb rész, a gyermeki, a boldog! — Voltam pedig harmadik elemista.

Senki sem szólhatott hozzám. A tanító úr levegőnek vett. Mikor egyszer megkérdeztem, kihallgathatom-e tovább is az osztályt, hátat fordított. Egy alkalommal egy sápadt képű tót gyerek megkért, hogy váltsak be neki tíz egyest egy papiros egyesre. Megtettem... Persze a lányok mindjárt beáruultak. Nekem nem történt bajom, de szegény Janó fennhangon hirdette a nádpálca suhogása közt, hogy hiába, csak így van minden az ég alatt! Jaj! jaj!

Bélpoklos nem volt szerencsétlenebb nálam. Hiszen az legalább egy hasonló sorsúval együtt érezhetett. Én nem. Nem volt hová lehajtanom a fejemet. Ezt okozta a kereszt, mely mindenkire hatással van. Vagy hasonlóvá lesz hozzá az ember, vagy elveti, de közömbös nem maradhat. Ez a kereszt csodája!

Így ismerkedtem meg a kereszttel, mely az iskola udvarán állott. Azóta láttam már sok keresztet. Láttam útszélen, láttam templom tornyán, oltáron, olvasó füzéren, hölgyek szép nyakékén... Láttam keresztet sokat, de a kereszt titok maradt előttem.

Láttam csúfolni, leköpni és láttam imádni esdeklő ajakkal a keresztet. Csak azt nem értettem, mi ez, jelkép vagy valóság? Emlék, vagy több ennél: életcél?

Nemrégiben még egyszer találkoztam a kereszttel. Temető mellett haladtunk el. Elöl egy koporsót vittek. Mi pedig feketében kísértük. Csak néha hallatszott ki a tömegeből édesanyám és apám elfojtott, fel-felcsukló zokogása.

Azt a bátyámat vitték, aki mellettem állt, mikor az egész iskola elítélt. És nem büntetésemre, hanem a felmentésemre szavazott.

És találkoztam a kereszttel... Itt is egy sírhant, ott is... Egyik- másik régebbi domb fölött kereszt alakban összetakolt fácska, amelyről rég lekoptatta az idő a nevet.

És akkor megtaláltam a kereszt értelmét. Több ez, mint jelkép, több mint emlékeztető. Több, több! De nem holt fa, nem szegényes pléh, még csak nem is a legdrágább carrarai fehér márvány az, ami örök érvényűvé avatja, hanem az élet maga, amely rajta keresztül árad. Az élet, amely a kereszt gyalázata nélkül nem jött volna létre. A diadalmas élet, amely győz a halálon és a sír nem jelenti végső befejezését.

És megértettem a keresztet... Most már nem keserít el, hogy a kereszt kiábrándulást hoz. Igaz, kiábrándulást képzelt ártatlanságunkból, beképzelt jóságunkból és a valóságra vezet. Nem csodálom azóta, hogy a kereszt lemondást követel mindenről, ami kedves, hiszen azt tette a szenvedések hőse is.

Megtaláltam akkor a keresztet, megértettem az én keresztemet, amely sokszor túl nehéz. Alatta nemegyszer összeesem, de felnézek öreá, az igazira, akivel ugyanez történt.

Nehéz a kereszt, de ő segít vinni, mert megtanulta a szenvedésekben. Azóta nem jelkép a kereszt, hanem a legreálisabb valóság, a legborzasztóbb tény, amely miattam ment végbe! Valóság, életnek forrása a halál völgyében, vigasztalás a bánatban, erő a csüggedésben, fény a sötétben, egyedüli menekülés az ítéletben. Íme a kereszt!

De nem feledem mégse azt az első keresztet azzal a pléh feszülettel... Valahányszor méltatlanul cselekszem, valahányszor elfeledkezem az igazi keresztiségről és megtagadom a szenvedőt, megjelenik lelki szemeim előtt egy ácsolt fa és egy töviskoronás arc. A távolban koppanásokat hallani: kipp-kopp... kipp-kopp... És a lelkiismeretem felsikolt: Uram, megdobtam a szegek helyét!

Haraszi Sándor
1941

